

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen - nummer elva

Jeff Pippenger

2025-12-14

Nummer elva

Budskapet om det sena regnet är en varning om den annalkande nådatidens avslutning, förenad med en kallelse till personlig förberedelse. Dessa två begrepp framställs i kapitel tio och elva i Jesajas syn, och detta sker inom ramen för budskapet i Daniel elva, som avförseglades 1989, och vars dolda historia avförseglas under förseglingsperioden för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka i synen representeras av Jesaja och hans söner. De två linjerna utgör tillsammans en varning för Ahas, som representerar laodikeer vilka saknar "förstånd" av dessa två inre och yttre linjer som genomtränger den bibliska profetian.

Daniel 11:11 och Upp 11:11 framställer samma inre och yttre representation, där Daniel representerar det yttre och Uppenbarelseboken det inre. Dessa två inre och yttre "kapitel och verser" står i direkt förbindelse med det yttre och inre budskapet i kapitel tio och elva, och det gör de i Jesaja 11:11.

Jesaja sex är 11 september och identifierar reningen och smörjelsen av Jesaja som budbärare vid 11 september. Från och med kapitel sju följer en översikt av det budskap som anlände vid 11 september. Kapitel tio identifierar rollen för de sista sex verserna i Daniel elva, ty det var det budskap som förseglades upp vid ändens tid år 1989.

Kapitel elva i Jesaja representerar 11 september och smörjelsen av Jesaja och hans budskap. Vers ett binds samman med vers tio genom "Jesse", och vers tio säger: "Och på den dagen", och vers elva fortsätter med att säga: "Och det skall ske på den dagen att Herren åter, för andra gången, skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk."

Den dagen var 1850.

Men en telning skall skjuta upp ur Isaïs avhuggna stam, och ett skott skall växa fram ur hans rötter. Och Herrens Ande skall vila över honom, vishetens och förståndets Ande, rådets och styrkans Ande, kunskapens och Herrens fruktans Ande. Och han skall ha sitt välbehag i Herrens fruktan. Han skall inte döma efter vad hans ögon ser, inte skipa rätt efter vad hans öron hör, utan med rättfärdighet skall han döma de fattiga och med rättvisa skipa rätt åt de ödmjuka på jorden. Han skall slå jorden med sin muns stav, och med sina läppars andedräkt skall han döda den ogudaktige. Rättfärdighet skall vara bältet om hans länder och trofasthet bältet om hans höfter. Då skall vargen bo tillsammans med lammet, och leoparden ligga ner hos killingen. Kalven och lejonet och göddjuret skall vara tillsammans, och ett litet barn skall valla dem. Kon och björnen skall gå i bet, deras ungar skall ligga ner tillsammans, och lejonet skall

äta halm som oxen. Spädbarnet skall leka vid huggormens hål, och det avvanda barnet sträcka ut sin hand över basiliskens bo. Ingenstans på mitt heliga berg skall man göra något ont eller fördärvligt, ty jorden skall vara full av Herrens kunskap, liksom vattnen täcker havet.

11:10 Och det skall ske på den dagen att en telning från Isais rot skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig.

11:11 Och det skall ske på den dagen, att Herren åter, för andra gången, skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som skall vara kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Sinear och från Hamat och från havets öar.

11:12 Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra tillsammans Judas förskingrade från jordens fyra hörn.

Även Efraims avund skall vika bort, och Juda motståndare skall utrotas; Efraim skall inte avundas Juda, och Juda skall inte ansätta Efraim. Men de skall slå ned på filistéernas skuldror mot väster; tillsammans skall de plundra dem i öster; de skall lägga sin hand på Edom och Moab, och Ammons barn skall lyda dem.

Och Herren skall fullständigt förstöra den egyptiska havsviken; och med sin mäktiga vind skall han svänga sin hand över floden och slå den i sju strömmar och låta människor gå över torrskodda. Och där skall vara en banad väg för återstoden av hans folk, dem som blir kvar, från Assyrien, liksom det var för Israel den dag då han drog upp ur Egyptens land. Jesaja 11:1–16.

Första versen säger: ”Och en telning skall skjuta upp ur Ishais stam, och ett skott skall växa fram ur hans rötter. Och Herrens Ande skall vila över honom.” Den mäktiga beskrivningen av Kristus fortsätter, MEN beskrivningen gäller mer de sista dagarna än Jesajas dagar eller ens de dagar då Kristus vandrade bland människorna.

En noggrann läsning visar att verserna ett till och med nio alla utgör kännetecknen på Kristus, och i vers tio står det: ”Och en telning skall skjuta upp.” Det finns inget avbrott i tankegångens flöde från vers ett och fram till vers tio. Vers tio säger: ”och på den dagen”, vilket måste ske på samma dag som i vers ett. Både vers tio och vers ett identifierar ”roten”, och därigenom knyter de de båda verserna samman, rad på rad.

Tillsammans säger vers ett och tio: ”Men ett skott skall skjuta upp ur Ishais avhuggna stam, och en telning växa fram ur hans rötter: Och det skall ske på den dagen att Ishais rot skall stå som ett baner för folken; hednafolken skall söka sig till honom, och hans viloplats skall vara härlig.”

En ”stav” är en symbol för auktoritet.

Och hon födde ett gossebarn, som skulle regera över alla folk med järnspira; och hennes barn rycktes upp till Gud och till hans tron. Uppenbarelseboken 12:5.

En ”stav” är en symbol för utväljelse, uppdelning och åtskiljande.

Och Mose lade stavarna fram inför Herren i vittnesbördets tabernakel. Och det skedde dagen därefter att Mose gick in i vittnesbördets tabernakel; och se, Arons stav för Levis hus hade skjutit skott och frambragt knoppar och slagit ut i blom och burit mogna mandlar. Och Mose bar ut alla stavarna från inför Herren till alla Israels barn; och de såg, och var och en tog sin stav. Och Herren sade till Mose: Lägg tillbaka Arons stav inför vittnesbördet, för att bevaras som ett tecken mot de upproriska; så skall du göra slut på deras knotande inför mig, så att de inte dör. Och Mose gjorde så; såsom Herren hade befallt honom, så gjorde han. 4 Moseboken 17:7–11.

Arons stav som grönskade identifierar en ”stav” i tiden för det sena regnet, ty Arons var den enda ”staven” som grönskade bland de tretton ”stavarna”. Grönskandet är en symbol för tiden för det sena regnet, då Gud skall uppenbara en åtskillnad mellan de tolv upproriska ”stavarna” som gör anspråk på att ha budskapet om det sena regnet, vilket också illustreras genom Elias demonstration med eld, som markerar skillnaden mellan det sanna och det falska. En ”stav” är också en symbol för mätning och dom.

Och jag fick ett rör likt en stav; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Uppenbarelsboken 11:1.

”Ris” skjuter upp ur Jishajs stam, och ”Jishaj” betyder ’att stå fram’, såsom vägmarkeringar gör i Bibelns profetia. Peres var den faktiska ”roten” till Jishaj, och Peres betyder ”ett brott, att bryta fram eller skingra”. Peres är roten eller början till Jishajs blodslinje. ”Jishajs rot” är därför en symbol för alfa, Peres, och omega är Jishaj, begynnelsen och änden. Jishajs rot börjar med en skingring (Peres) och slutar vid en vägmarkering av en man som står. Män som står upp markerar profetiskt ett rike. I Bibeln inleder Peres en blodslinje, utan någon förbindelse före hans introduktion, och hans namn betyder ett brott; därför identifierar berättelsen om hans släktavla och hans namn Peres som begynnelsen och gör Jishaj till änden. Melkisedek är också en biblisk gestalt som identifieras såsom en utan tidigare härstamning, såsom är fallet med Peres. Peres rot innehåller sanningen att han representerar ett Melkisedeks prästadöme, honom till vilken Abraham betalade tionde.

Melkisedeks ordning är Kristi prästerliga ordning.

Dit in i vilken vår förelöpare har gått in för oss, Jesus, som för evigt har blivit överstepräst efter Melkisedeks ordning. Hebréerbrevet 6:20.

Jesses rot var Melkisedeks prästadöme, och begynnelsen måste återspegla slutet. Jesse representerar den sista gruppen inom Melkisedeks prästadöme som träder fram, vilka enligt Jesaja är ett banér för folken.

”Stammen” betyder ’att hugga ned (träd); ett träds stam eller stubbe (såsom fällt eller planterat)’, och ”stammen” växer fram ur ett kungarike som har blivit förbigånget, såsom Nebukadnessar i Daniel kapitel fyra. Ett träd är profetiskt ett kungarike, och när ett kungarike upphör har det trädet huggits ned.

”Stammen” i avsnittet skjuter upp ur en stubbe – inte ur en övre gren. Ur ett tidigare rike, representerat av stubben, träder en ”telning”, en symbol för auktoritet, fram, och denna auktoritet beror på huruvida ”telningen” bär den sena regnens budskaps ”knoppar och blommor”. Denna auktoritet härleds från ett tidigare rike, som har huggits ner.

”Roten” är ”Jesse rot”, och den ”telning” som kommer från ”stubben” kommer från den ”stubbe” vars rötter är Jesse rot. Den telning som frambringar myndigheten kommer från stubben, men Grenen kommer från roten — och roten är baneret. Roten är begynnelsen, och slutet är grenen.

Ordet ”gren” betyder väktare eller vägmärke. Jesaja underrättar oss om att Grenen kommer vid söndagslagen.

Och på den dagen skall sju kvinnor gripa tag i en man och säga: Vi skall äta vårt eget bröd och bära våra egna kläder; låt oss endast få bära ditt namn, så att vår smälek blir borttagen. På den dagen skall Herrens telning vara skön och härlig, och jordens frukt skall vara utsökt och fager för dem av Israel som har undkommit. Och det skall ske att den som är kvar i Sion och den som blir lämnad i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är upptecknad bland de levande i Jerusalem: när Herren har tvättat bort Sions döttrars orenhet och renat bort Jerusalems blodskulder ur dess mitt genom domens ande och genom förtäringens ande. Jesaja 4:1–4.

Den ”ene man” som de sju kvinnorna tar fatt i är påven, som vid söndagslagen blir den åttonde, som är av de sju, såsom en förfälskning av de 8 själarna på arken. Vid söndagslagen, ”på den dagen”, skall ”HERRENS telning vara skön och härlig”, ”när Herren har tvagit bort Sions döttrars orenhet och renat Jerusalems blod från dess mitt genom domens ande och genom förbränningens ande.” Reningen genom domens ande och förbränningens ande fullbordas av Förbundets Budbärare i Malaki tre vid söndagslagen. Den ”sköna telningen” är de etthundrafyrtiofyra tusen, som inte kommer från stubben utan från Jishajs rot, vilken är baneret.

Deras myndighet representeras av staven som kom från en gren av ett fallit rike. Filadelfias rike föll från 1856 till 1863, och den myndighet som upprättades i det fallna riket återupprättas vid söndagslagen. När grenen som är baneret höjs upp, övergår de etthundrafyrtiofyra tusens laodiceiska rörelse till de etthundrafyrtiofyra tusens filadelfiska rörelse. Det är då som den myndighet eller stav som kom från det milleritiska eller filadelfiska riket representeras av en nyckel som läggs på Eljakim i Jesaja 22:22.

Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; när han öppnar skall ingen tillsluta, och när han tillsluter skall ingen öppna. Jesaja 22:22.

Versen utmärker den 22 oktober 1844 och identifierar Eliakim som mottagare av en ”nyckel”. I de två föregående verserna tas Laodiceas myndighet från Shebna och ges åt Eliakim. Vid söndagslagen tas den myndighet som en gång gavs åt det utvalda förbundsfolket från det laodiceiska sjundedagsadventismens rike och ges åt det filadelfiska den etthundrafyrtiofyra tusens rörelse—vilket är härlighetens rike.

Han sade till dem: ”Men vem säger ni att jag är?” Simon Petrus svarade och sade: ”Du är Kristus, den levande Gudens Son.” Och Jesus svarade och sade till honom: ”Salig är du, Simon

Barjona; ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Och jag säger dig också: du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.” Matteus 16:16–19.

Auktoritetens stav, framställd som en nyckel given åt Petrus, läggs på Eljakims skuldra i Jesaja 22:22. Petrus representerar grenen av de etthundrafyrtiofyra tusen som ingår förbund med Kristus strax före söndagslagen. I avsnittet befinner sig Petrus i Caesarea Filippi, vilket är Panium i verserna tretton till femton i Daniel elva. Hans namn förändras, vilket representerar ett förbundsförhållande, och namnet Petrus, när man tillämpar multiplikation av de numrerade positionerna för varje bokstav, blir lika med 144 000. Den auktoritet, eller stav, eller nyckel som läggs på Eljakim när Shebna kastas ut på ett fält likt en boll, är den ”stav” som kommer från stubben av filadelfisk milleritisk adventism, vilken höggs ned från 1856 till 1863.

Petrus mottar auktoriteten över Guds förbundsfolk vid skiljandet av vetet och ogräset, ty vetet skall lyftas upp såsom pingstens viftoffersbröd. Ogräset avskiljs först, vilket framställs genom att surdegen i pingstens viftoffersbröd avlägsnas genom bakningsprocessen. Spiran eller nyckeln auktoritet kommer från stubben av ett fallit rike, och grenen, som är baneret, kommer från Jishajs rot och är Jishajs rot, ty Jesus åskådliggör slutet på en sak genom början på en sak. Roten är början och grenen slutet. Denna profetiska tillämpning kan inte förstås av de hårklyvande judarna på Kristi tid eller i dag, ty den är den grundläggande principen i den sena regnets metodologi, och den framställs också såsom nyckeln till Davids hus. Nyckeln öppnar dörren till Davids hus, som har varit stängd. Nyckeln öppnar dörren in till den himmelska helgedomen, Davids hus. Alfabet av den 22 oktober 1844 upprepas i omegana av söndagslagen.

David, Jesses son, nedtecknar en gåta som satte punkt för varje vidare diskussion med de hårklyvande judarna på Kristi tid och därmed markerade slutet på hans vittnesbörd för judarna.

En psalm av David. HERREN sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender såsom en fotapall under dina fötter. HERREN skall utsträcka din makts spira från Sion: härska mitt ibland dina fiender. Ditt folk kommer villigt när du samlar din här; i helig skrud träder din ungdom fram inför dig såsom daggens skara ur morgonrodnadens sköte. HERREN har svurit och skall inte ångra sig: Du är präst för evigt efter Melkisedeks sätt. Psaltaren 110:1–4.

Palmoni bestämde att placera detta stycke i Psalm 110, vilket naturligtvis är ännu ett tal i matematikens värld som erkänns som ett särskilt tal. Hälften av ”220” och tio gånger ”11” skulle få en själ att förvänta sig att talet ”110” bär på någon betydelse, och det gör det – liksom själva stycket. Det är en Davids psalm, och David är en symbol för de etthundrafyrtiofyra tusen, så det är en vers ur vingårdens sång, vilken är Moses och Lammets sång. Den anger när vingårdens tidigare arrendatorer förbigås och vingården ges åt de etthundrafyrtiofyra tusen. När det sker, är det ”din makts dag” i samklang med pingstens kraft vid höjdpunkten av pingstsången.

Guds folk skall vara ”villigt” på den dag då de kommer från ”morgonrodnadens sköte” med ”din ungdoms dagg”. Den nya födelsen är en illustration av omvändelse och liv. De etthundrafyrtiofyra tusen togs från skötet i juli 2023, och de föddes med sin ungdoms dagg, ty de föddes in i Midnattsropets budskap, vilket också inträffade bland milleriterna i begynnelsen, eller i deras ”ungdom”. Det är samma dagg, ty det är en upprepning av alfahistorien inom omegahistorien. På ”deras” ’bemyndigandes’ ”dag”, när Sebna drivs ”från” sin ”plats, och från” sitt ”stånd” och dras ”ned”, blir Eljakim, de etthundrafyrtiofyra tusen, gjorda till omegapräster, ty de görs efter Melkisedeks ordning; ty de etthundrafyrtiofyra tusen skall inte smaka döden, eller, såsom med Melkisedek, är de präster för evigt.

På ”hans makts dag” skall Herren sända ”sin styrkas spira ut från Sion”. Auktoriteten i hans riken, både nåd (rättfärdiggörelse) och härlighet (helgelse), har lagts på dem som bär hans härlighets krona, ty de representerar hans rike. De sänds ut från Sion, ty Sions betydelse representerar de etthundrafyrtiofyra tusendens baner.

När fariséerna var samlade, frågade Jesus dem och sade: Vad tänker ni om Kristus? vems son är han? De sade till honom: Davids son.

Han sade till dem: ”Hur kan då David i anden kalla honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender under dina fötter? Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?”

Och ingen kunde svara honom ett ord, och från den dagen vågade ingen längre ställa några fler frågor till honom. Matteus 24:41–46.

Davids profetiska förhållande till Kristus i termer av alfa och omega — begynnelsen och änden — är den främsta regeln i metodiken ”regel på regel”, och den regeln kunde de ordklyvande judarna inte fatta, lika litet som en laodiceisk sjundedagsadventist kan förstå att milleriternas historia under Midnattsropets budskap var den plats där himlens dagg utgöts under adventismens ungdom. Din ungdoms ”dagg” är över de etthundrafyrtiofyra tusen, och den började falla vid 11 september, och söndagslagen är ”maktens dag”, då kvarlevan smörjs till präster efter Melkisedeks ordning.

Ur stubben av laodiceisk sjundedagsadventism (den kämpande kyrkan) kommer grenen (den triumferande kyrkan), medan ur Jishajs rot de etthundrafyrtiofyra tusen utgår — grenen med härlig frukt, upplyft som ett viftoffer på hans makts dag.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.

”Ordspråksboken ett

”1 april 1850 Till den ’lilla hjorden’.

”Kära bröder.—Herren gav mig den 26 januari en syn, som jag nu vill återge. Jag såg att somliga av Guds folk var slöa och dvalalikhande; de var endast halvt vakna och insåg inte den tid vi nu levde i; och att ’mannen’ med ’smutsborsten’ hade trätt in, och att några var i fara att sopas bort. Jag bad Jesus att rädda dem, att skona dem ännu en liten tid och låta dem se sin fruktansvärda fara, så att de kunde göra sig redo innan det för alltid var för sent. Ängeln sade:

'Förödelser kommer likt en väldig virvelvind.' Jag bad ängeln att visa medlidande och rädda dem som älskade denna värld och höll fast vid sina ägodelar och inte var villiga att släppa taget om dem och offra dem för att påskynda budbärarna på deras väg att föda de hungrande fåren, som gick under av brist på andlig föda."

"När jag såg arma själar dö därför att de saknade den närvarande sanningen, och några som bekände sig tro sanningen lät dem dö genom att undanhålla de nödvändiga medlen för att föra Guds verk vidare, blev synen alltför smärtsam, och jag bad ängeln att ta den ifrån mig. Jag såg att när Guds sak krävde något av deras egendom, såsom av den unge mannen som kom till Jesus, [Matteus 19:16–22.] gick de bedrövade bort; och att den översvämmande gisseln snart skulle dra fram och svepa bort allt vad de ägde, och då skulle det vara för sent att offra jordiska ägodelar och samla en skatt i himlen.

"Därefter såg jag den härlige Återlösaren, skön och ljuvlig, att han lämnade härlighetens riken och kom till denna mörka och ensliga värld för att ge sitt dyrbara liv och dö, den rättfärdige för de orättfärdiga. Han uthärdade den grymma hånen och gisslingen och bar den flätade törnekronan och svettades stora bloddroppar i trädgården, medan hela världens syndabörda vilade över honom. Ängeln frågade: 'För vad?' O, jag såg och visste att det var för vår skull; för våra synder led han allt detta, för att han genom sitt dyrbara blod skulle återlösa oss åt Gud.

"Därefter framställdes åter för mig de som inte var villiga att avstå av denna världens ägodelar för att rädda förtappade själar genom att sända dem sanningen, medan Jesus står inför Fadern och återropar sitt blod, sina lidanden och sin död för dem; och medan Guds budbärare väntade, redo att bära dem den frälsande sanningen, så att de kunde beseglas med den levande Gudens sigill. Det var svårt för somliga, som bekände sig tro den närvarande sanningen, att ens göra så litet som att överlämna åt budbärarna Guds egna pengar, som han hade anförtrott dem att vara förvaltare över.

"Därefter framställdes för mig åter den lidande Jesus, hans offer och hans kärlek så djup, att han gav sitt liv för dem; och därefter livet hos dem som bekände sig vara hans efterföljare, som ägde denna världens goda och ansåg det vara en så stor sak att hjälpa frälsningens sak. Ängeln sade: 'Kan sådana komma in i himlen?' En annan ängel svarade: 'Nej, aldrig, aldrig, aldrig. De som inte hyser intresse för Guds sak på jorden, kan aldrig där ovan sjunga den återlösande kärlekens sång.'"

"Jag såg att det snabba verk som Gud utförde på jorden snart skulle förkortas i rättfärdighet, och att de snabba budbärarna måste skynda vidare på sin väg för att uppsöka den förskingrade hjorden. En ängel sade: 'Är alla budbärare? Nej, nej, Guds budbärare har ett budskap.'"

"Jag såg att Guds verk hade hindrats och vanärats av somliga som reste omkring utan att ha något budskap från Gud. Sådana kommer att behöva avlägga räkenskap inför Gud för varje dollar som de har använt till resor dit det inte var deras plikt att gå; ty de pengarna kunde ha främjat Guds verk, och genom bristen på dem har själar svultit och dött av brist på andlig föda, som kunde ha getts dem av Guds kallade och utvalda budbärare, om dessa hade haft medlen.

"Den mäktiga omskakningen har börjat och kommer att fortsätta, och alla kommer att skakas ut som inte är villiga att fatta ett fast grepp om sanningen och inta en orubblig ståndpunkt för

den samt offra för Gud och hans sak. Ängeln sade: 'Tror ni att någon kommer att tvingas att offra? Nej, nej. Det måste vara en frivillig offergåva. Det kommer att krävas allt för att köpa åkern.'—Jag ropade till Gud att skona sitt folk, av vilka somliga höll på att duka under och dö."

"Jag såg att de som har kraft att arbeta med sina händer och hjälpa till att uppehålla saken var lika ansvariga för den kraften som andra var för sin egendom.

"Sedan såg jag att den Allsmäktige Gudens domar skyndsamt närmade sig. Jag bad ängeln att tala till folket på hans språk. Han sade: 'Inte ens alla Sinai bergs åskdunder och blixtrar skulle förmå att röra dem som inte låter sig röras av Guds ords klara sanningar; inte heller skulle en ängels budskap väcka dem.'" Review and Herald, 1 april 1850.